

Öngyilkosság német módra

2025 november 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Már kétezer éve a Római Birodalom sem birkózott meg a germán törzsekkel, és ugyanaz a szívósság napjainkig félelemmel vegyes tiszteletet parancsolt

Németországra mindig figyelni kellett, akkor sem lehetett egy kézlegyintéssel elintézni, amikor a vesztes

világháborúkat követően éppen a teljes szétesés szélén állt. Már kétezer éve a Római Birodalom sem birkózott meg a germán törzsekkel, és ugyanaz a szívósság napjainkig félelemmel vegyes tiszteletet parancsolt.

Három évtizede azonban egy veszélyes „kór” – a mindaddig számukra ismeretlen –, a megfelelni vágyás támadta meg őket, amelyet a génekben örökölt fanatikus elszántság teljesített ki. Talán éppen a német újraegyesítés váltotta ki ezt a fordulatot; a bizonyítási vágy, hogy méreteik ellenére sem jelentenek veszélyt a világra. Az ezredfordulói az Európa-szerte irigyelt ország azonban a bizonyítási kényszertől hajtván egyre látványosabb kudarccal néz szembe, önpusztító módon éli fel erőforrásait, és egyre gyakrabban hallhatjuk, hogy már maguk a németek sem büszkéik országukra.

A második világháború iszonyatos embervesztéseit követően, amikor a fiatal, munkaképes férfiak több korosztálya szinte kiveszett, érthetően megkezdődött a külföldi munkaerő importja, lényegében ezért kötöttek több mint hatvan éve megállapodást Törökországgal a vendégmunkások fogadásáról. Évtizedekig jól is működött a kapcsolat, és a németek úgy érezték, hogy az a pár millió más kultúrájú ember lényegében egyáltalán nem alakítja át Németországot, sőt integrációjukkal csak erősítik őket. Nem, hogy a veszélyeket nem ismerték fel, hanem kifejezetten a hagyományos felsőbbrendűséggel hirdették, hogy ők mindent megoldanak, minden problémát képesek kezelni. Ezt a szemléletet erősítette az egy évtizede meghirdetett „wilkommenskultur”, ami a korábbi török megállapodással szemben már egy kontrollálatlan befogadást jelentett, és a hozzá kapcsolódó „wir schaffen das”, azaz a megcsináljuk pedig azt az arroganciát fejezte ki, hogy Németországnak semmi nem árthat. Hogy mégis, azt most kezdik felfedezni, ám napjainkra már elkéstek. A németek egyre nagyobb része ugyan érzékeli a bajt – ezért is törhetett az élre az Alternatíva Németországért mozgalom, ami egyáltalán nem biztos, hogy orvosságot nyújtana a gondokra –, de a többség még mindig a felsőbbrendűség tudatában élve zárkózik el a változásoktól.

Hosszan lehetne sorolni az erőveteket, amelyeket a veszélyeztetettség érzete váltott ki a németekből, de elég, ha csupán néhány példáját említjük az önpusztító, egyben eltökélt kapkodásnak. A fukusimai atomerőmű-baleset nyomán az összes atomerőmű sürgősen bezárásáról döntöttek. A teljes befogadást hirdetve meg sem próbálták kiszűrni a terrorista vagy egyéb bűnözői szándékkal érkező bevándorlót. A klímavédelemre hivatkozva a világhírű autógyártókat gyorsított eljárással kényszerítették az elektromos pályára, mit sem törődve az átállás következményeivel. Az orosz-ukrán háború nyomán felállva tapsoltak az éppen országukat kiszolgáló Északi-Áramlat felrobbantásának, mit sem törődve az energiakiszolgáltatottságukkal. Most pedig – talán még az eddigieknél is erőteljesebb tervet dolgoztak ki – a sorkatonaság visszaállításával a kegyelemdőfést adhatják meg maguknak.

Igaz, hogy pillanatnyilag hivatalosan az összlakosság tíz százalékát sem éri el a muszlim bevándorlók és leszármazottak aránya, ám a statisztikák szerint robbanásszerűen nő a számuk. Miközben a német nők között egyre kevesebben vállalnak gyermeket, a muszlimok körében éppen az számít ritkaságnak, ha valaki csupán egy, két utódot szül. A változás ráadásul kettős, hiszen amíg a Németországban születendő gyermekek között egyre nagyobb a muszlimok aránya, a csökkenő népességszámot folyamatosan a bevándorlás ellensúlyozza, és az érkezők többsége változatlanul muzulmán vallású. Mindennek tükrében korántsem meglepő, hogy a jövő évtől sorozhatóvá váló korosztályban már húsz százalék körülire becsülik a muszlim gyökerű fiatalok számát. A tendenciák alapján pedig évről évre többen lesznek. A német állam elkezdte kiképezni, felfegyverezni azokat a fiatalokat, akiknek döntő többsége nyilvánvalóan nem vallási fanatikus, de a folyamatosan elhibázott gazdasági intézkedések hatására könnyen radikalizálódhatnak. Számos német nagyvárosban már eddig is – nehezen beismerten – párhuzamos társadalmak alakultak ki, ám a mozgósítások aligha lesznek tekintettel a valóságra, és az ezekben a körzetekben élők ugyanúgy tárt kapukkal fogadják, mint a tolerancia jegyében felnövő ifjakat.

Nem nehéz kiszámolni, hogy két, három évtizeden belül az ország negyven éven aluli lakosságának többsége már muszlim elkötelezettségű lesz, kiválóan felkészítve, kiképezve a haditechnika kezelésére, sőt az elfogadás jegyében akkorra akár már a hadsereg irányításában is meghatározó szerephez jutva. Mindezt akkor, amikor már Franciaországban, Hollandiában, esetleg Skandináviában is hasonló népesedési helyzetben találják magukat az európai gyökerű lakók. Értem én, hogy Oroszország nem foglalhatja el Európát – már, amennyiben tényleg van egyáltalán ilyen elképzelése, és mindez nem csupán a ruszofóbia kifejeződése –, ám a világtörténelemben láttunk már néhány példát arra, amikor a kiképzettek kiképzőik ellen fordultak.

Sütő-Nagy Zsolt - www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló